

Alfons Rzeszotarski – – inżynier metalurg

(21.10.1847-16.01.1904)

publikowa³ w artyku³ach poświęconych metalografii stali. Poświęci³ im też obszernie dzie³o: «Mikroskopowe badania żelaza, stali i żeliwa» (1898 rok). Na wniosek Czernowa, ówczesnego profesora Akademii Artyleryjskiej w Petersburgu, Rada G³ówna Rosyjskiego Towarzystwa Technicznego wyróżni³a Rzeszotarskiego swoim z³otym medalem (1899 rok).

W tym samym roku zosta³ mianowany g³ównym metalurgiem Zak³adów Obuchowskich. Rzeszotarski należa³ do za³o³ycieli komisji metalograficznej przy Rosyjskim Towarzystwie Technicznym i w 1900 roku wszed³ do jego prezydium. W 1902 roku Alfons Rzeszotarski już jako profesor zwyczajny podj³ się zorganizowania wydzia³u metalurgicznego przy Instytucie Politechnicznym w Petersburgu. Przygotowuj³c się do wyk³adów opracowa³ skrypt «Metalurgia stali. Czê³ I. Proces besemerowski». Wybitny inżynier-metalurg, naukowiec zmar³ w 1904 r. na zapalenie p³uc w Petersburgu.

Opracowa³ *Wasilij Wasiliew*

artyku³y, również w jêzyku polskim, w «Przegl¹dzie Technicznym». Dotyczy³y one procesu besemerowskiego (1877 rok), nowych osi¹gniê³ w produkcji stali i jej obróbki cieplnej (1880 rok). By³ pierwszym polskim metalurgiem, który zaj¹³ się metalografi¹, powsta³¹ w wyniku zastosowania mikroskopu do badań metali. Po odej³ciu Czernowa w 1878 roku Rzeszotarski zosta³ jego nastêpc¹ obejmuj¹c kierownictwo stalowni oraz nadzór nad produkcj¹ metalurgiczn¹ zak³adów. Do jego osi¹gniê³ nale³y opanowanie produkcji stali niklowej na p³yty pancerne. W uznaniu zas³ug Ministerstwo Marynarki Wojennej w 1889 roku przyzna³o mu z³oty medal.

Z inicjatywy Alfonsa Rzeszotarskiego powsta³o w Zak³adach Obuchowskich pierwsze w Rosji i jedno z pierwszych w Europie laboratorium metalograficzne, którym on osobi³cie kierowa³. Rezultaty swych do³wiadacze³ laboratoryjnych

Po uko³czeniu w 1867 roku gimnazjum w Radomiu przys³y wybitny inżynier kontynuowa³ naukê w Szkole G³ównej w Warszawie. Po przekszta³ceniu uczelni w uniwersytet rosyjski, przeniós³ się do Instytutu Technologicznego w Petersburgu, który uko³czy³ w 1875 roku z dyplomem inżyniera technologa. Podj¹³ pracê w Zak³adach Puti³owskich (pó³niej znanych jako Zak³ady im. Kirowa w Leningradzie). W 1876 roku Alfons Rzeszotarski przeniós³ się do największych wówczas zak³adów metalurgicznych Petersburga – Zak³adów Obuchowskich, wytwarzaj¹cych g³ównie uzbrojenie dla potrzeb marynarki wojennej. Sta³ się najbli³szym wspó³pracownikiem wybitnego rosyjskiego metalurga D.K. Czernowa, który by³ wtedy kierownikiem tamtejszej stalowni besemerowskiej.

W roku 1876 Rzeszotarski rozpocz¹³ swoj¹ dzia³alnosc³ naukow¹. Zacz¹³ publikowa³

Królewiec, Königsberg, Kaliningrad MIASTO TRZECH NARODÓW

W Kaliningradzie czas stoi w miejscu, choć nie do końca. Tu wciąż jest «Park Pabiedy», «Ulica Oktiabrskaja» i pomnik Lenina (tuż za nim buduje się właśnie cerkiew). To także miasto kontrastów, gdzie przed pięciogwiazdkową restauracją sprzedaje się z beczkowozu «chlebny kwas».

hanzeatyckim, miastem morskim, krętych uliczek, XIV-XVI-wieczną architekturą przypominającą Gdańsk.

Zwiedzanie miasta praktycznie można by ograniczyć do jedyne go zabytku - XIII-wiecznej, nadal odbudowywanej katedry, na wysepce. Przez 30 lat budowla znajdowała się w stanie ruiny, dopiero od niedawna jest remontowana za pieniądze płynące z Niemiec. Do katedry (pozostałe kościoły zamieniono na sale koncertowe lub teatry) wjeżdża się «miodowym mostem» - nazwa pochodzi od miodu, którym płacono za wwożenie towaru. W środku znajdują się dwie kaplice: protestancka i prawosławna, w wciąż remontowanej nawie głównej - sala koncertowa.

> str. 6

Rolnictwo upadło na początku lat 90., dopiero ostatnio pojawiły się pieniądze na rozpoczęcie niektórych upraw. Poza Kaliningradem w zasadzie nie ma przetwórstwa; nie ma pieniędzy na utrzymanie i rozwój gospodarki morskiej, dlatego coraz więcej statków przechodzi po obce bandery, upadł przemysł stoczniowy, a porty «ledwo zipią». Nie działa też kolej towarowa.

Kaliningrad znacznie ucierpiał w czasie wojny: najpierw atak dywanowy alianckiego lotnictwa na Starówkę, potem trzydniowy szturm miasta przez wojska radzieckie. To, co ocalało, zostało zniszczone na przełomie lat 60-70. A przecież Królewiec - stolica Prus Wschodnich i siedziba królów pruskich, był onegdaj pięknym miastem

Obwód Kaliningradzki, najmniejszy obwód autonomiczny Federacji Rosyjskiej, aż do 1991 r. był praktycznie zamknięty dla turystów. Jeszcze dziś wokół stolicy stacjonuje około 300 tys. wojska. Przejeżdżając przez region co jakiś czas ujrzeć można pozostałości po zmilitaryzowanej strefie, najczęściej są to quasi kominy, na których swoje gniazda uwiły swojskie bociany. Charakterystyczne są też nazwy wsi np. «Wojskowyje», «Partyzanckoje», z reguły bardzo biednych. Stolica Kaliningrad liczy ponad 400 tys. mieszkańców, w całym Obwodzie (15,100 km kw.) mieszka ok. 950 tys. osób, głównie Rosjan. Wzrost gospodarczy jest znaczny, więc niby «coś w trawie piszczy», ale biedę wciąż widać gołym okiem.